

Bilag 9.

Øversættelse.

Fællesnordisk stemmeforklaring om Sydafrikas apartheid-politik afgivet i Det særlige politiske udvalg den 24. november 1970 af ambassadør Olof Rydbeck, Sverige.

Det særlige politiske Udvalg er nu ved at afslutte dette års behandling af apartheid-spørgsmålet. Udvalgets forhandlinger om dette yderst vigtige spørgsmål på generalforsamlingens dagsorden har denne gang været mere vidtrækkende og har dækket de forskellige sider af problemet mere grundigt end vel nogensinde før, og udvalgets arbejde har ført til et usædvanligt stort antal resolutioner.

De danske, finske, islandske, norske og svenske delegationer vil gerne give udtryk for deres store tilfredshed med, at nogle af disse resolutioner er blevet vedtaget med overvældende flertal eller endda så godt som enstemmigt.

Vi finder det især glædeligt, at det har været muligt at opnå bred enighed om så betydningsfulde resolutioner som de, der vedrører den igangværende våbenblokade og spørgsmålet om humanitær bistand til den undertrykte befolkning i Sydafrika.

Når dette er sagt, vil jeg gerne på de fem nordiske landes vegne i korthed fremsætte nogle bemærkninger om resolution A/SPC/L. 188, som netop har været til afstemning.

Allerførst vil vi gerne stærkt understrege, at vi har den største sympati og forståelse for den almindelige målsætning bag denne resolution. Dette turde allerede med umiskendelig tydelighed være fremgået af vore indlæg i generaldebatten såvel som af adskillige udtalelser, vore regeringer har fremsat i årenes løb. Vi fordømmer således stadig alle sider af apartheid-politikken.

Vi forstår også og sympatiserer med den stigende utilfredshed over den manglende reaktion fra den sydafrikanske regerings side, som har bevæget forslagsstillerne til at

udarbejde resolution 188. Vi er dog ikke desto mindre fast overbevist om, at det ville have været at foretrække om man havde stillet mod en resolution, som kunne vinde bredere tilslutning end den, udvalget netop har vedtaget.

Vor væsentligste — og en meget alvorlig — indvending mod teksten knytter sig til de paragraffer i resolution 188, som udgør en udførlig instruks til medlemslandene om sanktioner mod Sydafrika på så godt som alle områder for mellemfolkelige forbindelser.

Sådanne foranstaltninger kræver, hvad erfaringen da også har vist, at alle lande deltager deri, og uden fælles optræden er der en alvorlig fare for, at foranstaltningerne vil virke imod deres hensigt. En forudsætning for sådanne foranstaltninger er derfor bindende beslutninger, som i henhold til pagten kun kan træffes af sikkerhedsrådet. På denne baggrund anser vi det for logisk, at resolutionen i operative paragraf 5 henleder sikkerhedsrådets opmærksomhed på den alvorlige situation i Sydafrika og anbefaler, at spørgsmålet tages op som hastesag med henblik på vedtagelsen af effektive beslutninger i henhold til pagten.

På endnu et punkt må vi tage et forbehold, som vi desværre har måttet tage gentagne gange i de senere år, nemlig at vi ikke kan støtte nogen paragraf, som indeholder en godkendelse af anvendelse af magt og vold.

Lad mig også gøre det klart for udvalget, at de danske, finske, islandske, norske og svenske regeringer intet forfatningsmæssigt grundlag har for at kunne påvirke vore sportsorganisationer til at indstille eller